

Arrest

nr. 214 359 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. *Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.2. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.*

Verzoekers vestigen de aandacht dat hun zoon R. bij arrest nr. 192 945 van 29 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend werd. De Raad benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat een van de zonen van verzoekers en diens echtgenote als vluchteling werden erkend in België, houdt niet in dat verzoekers om die redenen ook erkend moeten worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen dat zij in Albanië met de dood bedreigd werden door (de familie van) D.L. gelet op de vaststellingen dat (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bedreigingen van de familie L., (ii) verzoekers geen eenduidige verklaringen afleggen over de klachten die zij zouden hebben neergelegd bij de politie, (iii) er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot een

inbraak in hun huis, (iv), verzoekers hun houding niet verenigbaar is met het vermeende bestaan van de problemen en, (v) verzoekers geen kennis hebben over de familie L.

Verzoekers beperken er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoekers mag verwacht worden dat zij tijdens de procedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst.

Waar verzoekers ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, wijzen op de stress van het persoonlijk onderhoud zelf, het lange tijdsverloop en benadrukken dat zij zeer traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt die kunnen leiden tot verdringing, vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slagen zij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hen zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers tijdens het gehoor in staat waren om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoekers brengen evenmin een medisch attest bij ter staving van hun beweringen in dit verband. Verder merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk op het Commissariaat-generaal. Verzoekers slagen er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen

Waar verzoekers aanvoeren dat de bescherming tegen eventuele represailles in het kader van een erewraak louter theoretisch en nooit afdoende is, merkt de Raad op dat dit verweer geen betrekking heeft op een motief in de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers voor hun problemen die ze beweren te kennen met de familie L., beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Dient te worden benadrukt dat er aan de vermeende bedreigingen aan het adres van verzoekers noch aan de klachten die zij zouden hebben neergelegd enig geloof wordt gehecht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voorts maken verzoekers gewag van racisme en discriminatie en verwijzen hiertoe in hun verzoekschrift naar de beweerde bedreigingen van de familie L. en hun politieklachten die niet zouden zijn genoteerd. Zoals hoger evenwel vastgesteld, wordt geen geloof gehecht aan deze beweerde bedreigingen en politieklachten. Verzoekers kunnen aan de hand hiervan dan ook allesbehalve aannemelijk maken met racisme geconfronteerd te zijn. Uit hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt daarentegen dat zij zich een woning konden verschaffen, dat zij konden genieten van onderwijs, dat zij actief waren op de arbeidsmarkt en dat er werd voorzien in medische begeleiding en verzorging. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeksters werk zich beperkte tot "minderwaardige karweitjes die niemand anders wilde doen" zoals zuiver maken van vis en poetsen, merkt de Raad op dat poetsen en het zuiver maken van vis, een job is als een ander en hieruit in geen geval kan worden afgeleid dat zij gediscrimineerd werden. Verzoekers verklaarde overigens dat hij naast werken op de haven ook nog bewaker was en vis heeft gekocht en dat hij een zeer goed inkomen had daar (gehoorverslag 29 maart 2018, p.5). Dat zij omwille van hun Egyptische origine gediscrimineerd werden, maken verzoekers bijgevolg in geen geval aannemelijk.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan. De algemene verzuchtingen van verzoekers zijn niet van aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de

Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2018, wijzen verzoekende partijen er op dat hun zoon en zijn echtgenote door de RvV erkend werden als vluchteling bij arrest 192 945 van 29 september 2017. Verzoekende partijen wijzen er op dat het interview van tweede verzoekende partij en hun schoondochter niet perfect is verlopen vermits zij veel stress hadden. Zij bevestigen dat hun vrees reëel is en dat dit onder andere blijkt uit het feit dat zij vervolgd worden door de familie van A. waarmee hun zoon trouwde tegen de zin van de familie omdat zij behoren tot de etnisch Egyptenaren. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de politie, enerzijds omdat zij als etnisch Egyptenaren in een verzwakte situatie verkeren en anderzijds omdat de politie hen verweet van het feit dat hun zoon zelf aan de basis ligt van de problemen door met een etnisch Albanees meisje te trouwen.

Verzoekende partijen gaan voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en de voornoemde beschikking: *"Verzoekers vestigen de aandacht dat hun zoon R. bij arrest nr. 192 945 van 29 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als vluchteling erkend werd. De Raad benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat een van de zonen van verzoekers en diens echtgenote als vluchteling werden erkend in België, houdt niet in dat verzoekers om die redenen ook erkend moeten worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht*

waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.”

Verzoekende partijen gaan ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin geteld wordt dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen dat zij in Albanië met de dood bedreigd werden door (de familie van) D.L.. De ongeloofwaardigheid steunt inzonderheid op de volgende vaststellingen: “(i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bedreigingen van de familie L., (ii) verzoekers geen eenduidige verklaringen afleggen over de klachten die zij zouden hebben neergelegd bij de politie, (iii) er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot een inbraak in hun huis, (iv), verzoekers hun houding niet verenigbaar is met het vermeende bestaan van de problemen en, (v) verzoekers geen kennis hebben over de familie L.”

In de beschikking wordt voorts het volgende gesteld: “Waar verzoekers ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, wijzen op de stress van het persoonlijk onderhoud zelf, het lange tijdsverloop en benadrukken dat zij zeer traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt die kunnen leiden tot verdringing, vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slagen zij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hen zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers tijdens het gehoor in staat waren om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoekers brengen evenmin een medisch attest bij ter staving van hun beweringen in dit verband. Verder merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk op het Commissariaat-generaal. Verzoekers slagen er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.” Ter terechtzitting ontkrachten verzoekende partijen dit niet, noch werpen zij een ander licht van de vaststellingen.

In de mate verzoekende partijen stellen dat zij vervolging vrezen van de familie van A. gaan zijn voorbij aan de vaststelling dat hieraan geen geloof wordt gehecht. Tot slot wijzen zij op het behoren tot een gepaalde minderheidsgroep in Albanië met name de Egyptenaren. Ook hier gaan verzoekende partijen voorbij aan de beschikking: “Voorts maken verzoekers gewag van racisme en discriminatie en verwijzen hiertoe in hun verzoekschrift naar de beweerde bedreigingen van de familie L. en hun politiekklachten die niet zouden zijn genoteerd. Zoals hoger evenwel vastgesteld, wordt geen geloof gehecht aan deze beweerde bedreigingen en politiekklachten. Verzoekers kunnen aan de hand hiervan dan ook allesbehalve aannemelijk maken met racisme geconfronteerd te zijn. Uit hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt daarentegen dat zij zich een woning konden verschaffen, dat zij konden genieten van onderwijs, dat zij actief waren op de arbeidsmarkt en dat er werd voorzien in medische begeleiding en verzorging. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeksters werk zich beperkte tot “minderwaardige karweitjes die niemand anders wilde doen” zoals zuiver maken van vis en poetsen, merkt de Raad op dat poetsen en het zuiver maken van vis, een job is als een ander en hieruit in geen geval kan worden afgeleid dat zij gediscrimineerd werden. Verzoekers verklaarde overigens dat hij naast werken op de haven ook nog bewaker was en vis heeft gekocht en dat hij een zeer goed inkomen had daar (gehoorverslag 29 maart 2018, p.5). Dat zij omwille van hun Egyptische origine gediscrimineerd werden, maken verzoekers bijgevolg in geen geval aannemelijk.”

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 oktober 2018 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van hun relaas, het volharden in hun vrees voor vervolging en het opnieuw aanhalen van de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen overwegingen formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS